

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתָּ כִּי תָבוֹא יָד אֱלֹל, ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רֵשׁ"י

הַיּוֹם לומְדִים עַל מִצְוֹת בְּכוֹרִים:

חֲזֹרָה קְצָרָה: בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט, כַּמָּה חֲדָשִׁים לַפָּנִי ז' אָדָר (שָׁאָז הַסְתִּימָה שְׁלִיחוּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ כַּנְשָׁמָה בְּגוֹף) מֹשֶׁה אָסַף אֶת כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַחַד, וְדִבֶּר בְּאַרְיִכוֹת לַפָּנִיָּהֶם. מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אוֹתָם עַל דְּבָרִים לֹא כָּל כָּךְ טוֹבִים שֶׁעָשׂוּ בַּמִּדְבָּר כְּדֵי שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ אוֹתָם שׁוּב. חֲזַר אֲתָם עַל מִצְוֹת שֶׁהֵם כָּבֵר לְמַדּוֹ וּלְמִיד אוֹתָם מִצְוֹת חֲדָשׁוֹת שֶׁהֵם עוֹמְדִים לָקִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וַיֵּדָא שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל מוֹכְנִים לְשְׁלִיחוֹת שְׁלֵהֶם בְּדוֹר הַבָּא. הַשְּׁבוּעַ נִלְמַד עוֹד הִרְבֵּה מִצְוֹת וְנִתְלַהֵב לָקִימָם עַל יְדֵי שִׁנְשֻׁמַּע עַל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁיִּהְיוּ לָנוּ מְקוֹיִם הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה.

בְּכוֹרִים: מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אָמַר: כְּשֶׁתִּכְנָסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלַחוּ אֶת כָּל הַגּוֹיִים שֶׁגָּרִים בָּהּ עִכְשָׁו וְתִתְּנוּ אֶת חֻלְקֵיהֶם הַשּׁוֹנִיִּים לְכָל אֶחָד מֵהַשְּׁבֵטִים. בְּרַגַּע שֶׁלְכָל שְׁבֵט יֵשׁ אֶת הַנִּחָלָה שֶׁלוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, תוֹכְלוּ לָקִים מִצְוָה מְאֹד מִיַּחֲדָת - בְּכוֹרִים.

אֶת מִצְוֹת בְּכוֹרִים מְקִימִים עַל יְדֵי שְׁמִבְיָאִים אֶת הַפָּרִי הָרֵאשׁוֹן מִשְׁבַּעַת הַמִּינִים, שֶׁבָּהּ הַשְׁתַּבַּחָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – חֶטָּה, שְׁעוֹרָה, גֶּפֶן, תְּאֵנָה, רִמּוֹן, זֵית וְתִמְרָה. כְּשֶׁרֹּאִים אֶת סוּגֵי הַפְּרוֹת הָאֵלּוּ מִתְחִילִים לְהַבְשִׁיל, קוֹשְׁרִים חוּט אָדָם סָבִיב הַפָּרִי הָרֵאשׁוֹן כְּדֵי לְזַכֵּר זֹאת.

כְּשֶׁהַפָּרִי מוֹכֵן לְקִטְיָה, מְכַנִּסִּים אוֹתוֹ לְסֵל מִיַּחַד וּמְקַרִּיבִים אוֹתוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הוֹלְכִים לְכַהֲנִים וְאוֹמְרִים מִסְפֵּר פְּסוּקִים שֶׁתִּכְנַם הוּא הוֹדָאָה לָהּ, עַל כֵּךְ שֶׁנִּתֵּן לָנוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. יַחַד עִם הַכֹּהֵן מְנִיפִים אֶת סֵל הַפְּרוֹת (כְּמוֹ לוֹלֵב) לַפָּנִי הַמִּזְבֵּחַ. אִם מְקַרִּיבִים אֶת הַבְּכוֹרִים לַפָּנִי חַג הַסְּכוֹת אֲמָרִים קִטַּע מִיַּחַד (אוֹתוֹ אֲמָרִים גַּם בַּהֲגָדָה) כְּדֵי לְהוֹדוֹת לָהּ, עַל זֶה שֶׁאֵנוּ בְּאֶרֶץ וּבְטוּחִים בְּמִקְוֵינוּ לֹא כְּמוֹ יַעֲקֹב שֶׁהָיָה בְּבֵית לָבָן אוֹ בְּמִצְרַיִם. לְאַחַר מִכֵּן מְנִיפִים שׁוּב אֶת סֵל הַבְּכוֹרִים (לְבַד) מִשְׁתַּחֲוִים לַפָּנִי ה' וְהַכַּהֲנִים לוקְחִים אֶת הַסֵּל וְהַפְּרוֹת אֲלֵיהֶם הַבִּיתָה לֶאֱכֹל.

עֲנִינָה שֶׁל מִצְוָה זוֹ הוּא הַפְּרִת הַטוֹב, לְהַפִּיר תּוֹדָה עַל הַדְּבָרִים הַטוֹבִים שֶׁנַּעֲשִׂים עִבּוּרָנוּ. ה' אוֹמֵר לֹא רַק לְהַרְגִּישׁ אֶלָּא בַּפֶּעַל לומר זֹאת.

תהלים / יום יד לחדש פרקים ע"ב- ע"ו

בפרק ע"ג ישנו פסוק: "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ" ("זהו חלק מהניגון יפּרח בימי צדיק").

הצמח צדק ציטט את האדמו"ר הזקן שהסביר את המשמעות של פסוק זה: האם אני צריך את השמים? ואני רוצה את מה שבאן בעולם! האדמו"ר הזקן נהג לומר שאינו רוצה את מה שעם ה' כמו גן עדן או עולם הבא, הוא רק רוצה את ה' בעצמו!

חסידות מסבירה שכאשר הנשמה מרגישה את ה' ושהיא רוצה מאד להיות קרובה אליו, זה נקרא "רצוא". אבל אם אדם רוצה להיות באמת קרוב לה' עליו לקיים את מה שה' רוצה, וזה נקרא "שוב". יש "שוב" כאשר מקימים מצוות ומתנהגים באהבת ישראל.

כאשר האדמו"ר הזקן הרגיש קרוב מאד לה' (רצוא) היה אומר שאפילו שהרגשת הקרבה לה' גורמת לו להרגיש מיוחד, הוא רוצה לעשות מה שה' רוצה (שוב) על ידי קיום מצוות והנהגה כפי רצונו.

תניא / אגרת הקדש סימן י"ג (י"ד אלול שנה פשוטה)

במכתב הזה עד כה למדנו על שני סוגים של יהודים, יהודים מחמירים ועושים הכל בדיוק בדרך שצריך ולכן יהודי כזה תמיד יפריש את כמות הצדקה המדיקת שההלכה אומרת לו לתת. ישנו סוג אחר של יהודי שלא תמיד מחמיר כל כך, הוא חושב איך לתת ולעשות עוד והוא מתנהג בקו החסד.

היות ושתי המדות מגיעות מהקדשה, כולם צריכים שיהיה להם משתיהן. זה רק תלוי מי מהן היא העקרית ומי בדרך כלל מסתתרת.

ה' מראה חסד מיוחד ליהודים כשאנו מתנהגים בחסד. כשאנו נותנים יותר צדקה ממה שאנו צריכים לתת ה' נותן לנו הרבה יותר ממה שאנו צריכים.

היות ולכל היהודים יש את הכח הזה, לפחות בצורתו הנסתרת, אנו צריכים להשתמש בו כשה מגיע לצדקה. אז אנו יכולים לבקש מה' שיגן עלינו ויתן לנו הרבה מאד חסד.

היום יום / י"ד אלול

היום לומדים להזהר על מה אנו מוציאים את הכחות והאנרגיה שלנו, לעזור לחזוק היהדות ולא כדי להוכיח שאנחנו הצודקים.

הרבי הרש"ב אמר לחסידים משהו מאד חשוב: ישנם אנשים שמלעיגים לפעמים על היהדות. אנו חשים צורך להלחם ולהתנפח אתם כדי להוכיח שהם לא צודקים ואנו הצודקים.

אבל הרבי הרש"ב אומר שזו לא הגישה הנכונה. יש לנו מדי הרבה לעשות- איננו יכולים לבזבז את הזמן והכחות שלנו על כך, אנו צריכים להשתמש בכל הכח שלנו לחזוק היהדות, הקדשה והטהרה.

יש כל כך הרבה לעשות עבור היהודים שאנו צריכים מסירות נפש אמתית לכך. זה לא מספיק רק להיות מוכנים למסירות נפש, אסור לנו לחשב על מה שאנו רוצים, אנו צריכים לעשות מה שאנו יכולים כדי לעזור להפצת היהדות. אין זמן לשום דבר אחר.

ספר המצוות / מצוות עשה ס"ח, ע"ה, ע"ו

היום לומדים שלוש מצוות:

1. **מצוות עשה ס"ח** - אם הסנהדרין טועים, ואומרים ליהודים שמותר לעשות משהו שהוא באמת עברה, עליהם להקריב קרבן.
2. **מצוות עשה ע"ה** - אם אשה נעשית טמאה בטמאה שנקראת "זבה" היא לא יכולה להטהר ולאכל מהקרבת עד שהיא מקריבה קרבן.
3. **מצוות עשה ע"ו** - באשר אמא יולדת תינוק, היא נעשית טמאה. בזמן בית המקדש היא היתה מקריבה קרבן מיחד כדי להטהר שוב. (כבש ותור, או שני תורים אם היא היתה דלת אמצעים). עד אז היא יכולה להטהר למרבית הדברים, אבל לא מספיק כדי לאכול מהקרבת.

רמב"ם / הלכות שגגות פרק ט"ו - הלכות מחסרי כפרה פרקים א', ב'

היום ברמב"ם מסיימים ללמוד את הלכות שגגות.

פרק ט"ו - בפרק זה מסביר מה קורה אם כהן גדול או מלך עוברים עברה. הם צריכים להקריב סוגים שונים של קרבן.

כעת מתחילים ללמוד **הלכות מחסרי כפרה**:

- פרק א'** - לומדים על פרוש המשג "מחסרי כפרה" - הכוונה למישהו שעדיין איננו 100% טהור, מכיון שעדיין לא הקריבו את הקרבן שצריכים להקריב. ישנם ארבעה סוגי אנשים שיכולים להיות מחסרי כפרה: זב/זבה (אנשים עם מחלה שגורמת להם להיות טמא), אשה שילדה תינוק, ואדם עם צרעת.
- פרק ב'** - לומדים על סוג של מחלה שיכולה לגרום לאדם להיות בגדר של זב. אם זה קרה פעם אחת הוא טמא, אם קרה בפעם השנייה הוא זב. אם זה קורה בפעם השלישית, הוא חייב להקריב קרבן.

דרכי החסידות / מדוע התגלגלה החסידות רק עכשו?

חסידות היא חלק מאד חשוב מהתורה, מדוע אם כן, היא התגלגלה לעולם רק אחרי שהבעל שם טוב והאדמו"ר הזקן העבירו לנו אותה?
שתי תשובות לשאלה זו:

1. אנו מתקרבים לגאולה, בימות המשיח כלם ידעו את ה'. כשמתקרבים לחתונה, מתכווננים מתקלחים ולובשים בגדים חגיגיים. היות ואנו כל כך קרובים למשיח, מתחילים כבר להתכונן עכשו, מתחילים ללמוד חסידות שמלמדת אותנו על ה'.
2. היות ולפני שמשיח מגיע, יכול להיות קשה מאד לעבוד את ה' ולקיים את דבריו. כדי לעזור לנו, אנו צריכים חלק בתורה שנותן לנו כח נוסף - כמו החסידות.

גאולה ומשיח / פרזות תשב ירושלם

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בנבואות הנביא זכריה, רואים שה' הראה לו דברים רבים שהם כמו משל. באחת הנבואות, זכריה

רָאָה מִלֶּאֱדָם וּבִיָּדוֹ אֶמֶת מִדָּה (כָּלִי לְמִדֵּי־דָת גִּבֹּהַ) הוּא שָׁאֵל אֶת הַמִּלֶּאךְ מִה מַעֲשֵׂיו, וְהַמִּלֶּאךְ עָנָה שֶׁהוּא מוֹדֵד אֶת יְרוּשָׁלַיִם.

מִלֶּאךְ נֹסֵף הֶצְטֵרֵף לַמִּלֶּאךְ הָרִאשׁוֹן וְאָמַר לוֹ לְהַפְסִיק לְמַדֵּד. עֲבִשְׂיוּ יְרוּשָׁלַיִם עִם חוֹמָה סְבִיבָה וְלִכְן אֶפְשָׁר לְמַדֵּד אוֹתָהּ. אָבֵל כְּאֶשֶׁר מְשִׁיחַ יָבֵא, יְרוּשָׁלַיִם תִּהְיֶה כְּמוֹ עִיר פְּרָזוֹת – עִיר לֹא חוֹמָה. כֵּן תֻּכָּל לְגָדוֹל עוֹד וְעוֹד וְעוֹד יְהוּדִים יֻכְּלוּ לָבוֹא לְגוֹר בָּהּ.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי רֵץ דְּבַר אֶל הַנַּעַר הַלֵּז לֵאמֹר פְּרָזוֹת תֵּשֵׁב יְרוּשָׁלַם מֶרֶב אָדָם וּבְהֶמָּה בְּתוֹכָהּ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי – הַמִּלֶּאךְ הַשֵּׁנִי אָמַר לַמִּלֶּאךְ הָרִאשׁוֹן.

רֵץ דְּבַר אֶל הַנַּעַר הַלֵּז לֵאמֹר – לֵךְ דְּבַר עִם הַנַּעַר – זִכְרִיָּה, וְכֵן תֹּאמַר לוֹ:

פְּרָזוֹת תֵּשֵׁב יְרוּשָׁלַם – יְרוּשָׁלַיִם תִּהְיֶה כְּמוֹ עִיר לֹא חוֹמָה.

מֶרֶב אָדָם וּבְהֶמָּה בְּתוֹכָהּ – כִּיֹּן שִׁיְהִיו בָּהּ הָרִבָּה אֲנָשִׁים וּבְהֵמוֹת שִׁיְחִיו בָּהּ, וְהָעִבְדָּה שֶׁהִיא בְּלִי חוֹמָה תֵּאֲפָשֶׁר לָעִיר לְגָדוֹל וּלְהִתְפַּתֵּחַ עוֹד וְעוֹד.

(זִכְרִיָּה, ב', ח')